

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΓΙΟΛΟΓΟΙ»

I.M.K.A.O.

I.N. Αγίων Αποστόλων
Πέτρου και Παύλου
Πεύκης

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΗΛΙΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ
Εβδομαδιαία έκδοση# Του Ιερού Ναού
Αγίων Αποστόλων Πέτρου & Παύλου Πεύκης

Νικολάου Πλαστήρα και Πατριάρχου Γρηγορίου Ε'
Τηλ. 2108027738, E-mail: agioi.apostoloi@gmail.com
www.agioiapistoloi.gr

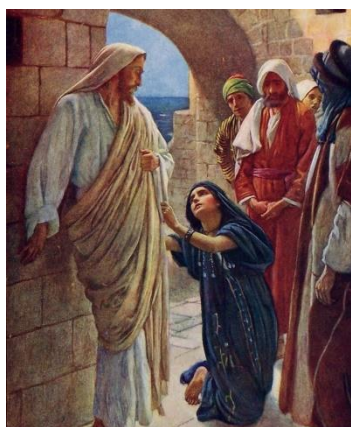
ΚΥΡΙΑΚΗ 14 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2021. ΙΖ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Αυξεντίου οσίου, Αβραάμ και Μάρωνος των οσίων.

Έτος 14^ο Τεύχος 595

“Ουδέν πίστεως δυνατότερον”

(Μακαριστού Μητροπολίτου Καστορίας Σεραφείμ)

Ερμηνεύοντας ο Βασίλειος Επίσκοπος Σελευκείας την τόσο συγκινητική περικοπή της Χαναanaίας και εγκωμιάζοντας αυτήν τη γυναίκα με το δράμα που κουβαλούσε στους ώμους της, όπως μας την παρουσιάζει ο Ευαγγελιστής Ματθαίος, λέγει τα εξής: « Ω πίστις! ω σύνεσις! ω ευλάβεια Χαναanaίας! Τι κάνει λοιπόν ο Σωτήρ; Αποκαλύπτει τι έκρυβε η σιωπή: “Ω γύναι, μεγάλη σου η πίστις”! Γι' αυτό ανέβαλα την χάρη, για να δείξω την πίστη σου. Δεν σιωπούσα ως απάνθρωπος, αλλά ανέβαλα ως προγνώστης· περίμενα να φανεί όλη σου η πίστη. Ήθελα να δι-

δαχθούν οι παρόντες τι μαργαρίτης εκκρύπτετο σε γυναίκα Χαναanaία. Σου ανοίγω όλο το τραπέζι της θεραπείας και σου χαρίζω όχι σαν σε κυνάριο τα ψίχουλα, αλλά ως θυγατέρα τον άρτον. Εσύ μεν ενίκησες με την πίστη σου τους Ιουδαίους· εγώ δε με την δωρεά το αίτημά σου. “Γενηθήτω σοι ως θέλεις”. Γίνε εσύ ιατρός της κόρης σου· μέσα σου έχεις της θεραπείας το φάρμακο. Βάδιζε νικήτρια κατά των Ιουδαίων και του δαίμονος. Λάβε το έπαθλο της πίστεως την θεραπεία της φύσεως” (Βασίλειος Επίσκοπος Σελευκείας, Λόγος εις την Χαναanaίαν).

Η Χαναanaία, λοιπόν, γίνεται σήμερα σε όλους μας διδάσκαλος στο μεγάλο γεγονός της πίστεως, αφού διέθετε πρώτον, καθαρότητα πίστεως. Ήταν ειδωλολάτρης. Είχε όμως μέσα της τα σπέρματα της πίστεως στον αληθινό Θεό και στον Υιό Του τον Μονο-

γενή, ο Οποίος ήλθε στον κόσμο για να σώσει το γένος των ανθρώπων. Γι' αυτό Τον ονομάζει Κύριο και Υιό Δαβίδ. Πίστευε ότι ήταν ο Παντοδύναμος, ο Οποίος μπορούσε να θεραπεύσει τη θυγατέρα της, αλλά και ο Πολυεύσπλαχνος, ο Οποίος δεν ήταν δυνατόν να απορρίψει το αίτημά της. Έτσι η πίστη αυτής της γυναίκός εκφραζόταν σαν μία ακλόνητη πεποίθηση, όχι μόνο στη δύναμη, αλλά στην αγαθότητα και τη φιλανθρωπία του Σωτήρος.

Και προκειμένου να στεφανώσει αυτήν ο Κύριος αναβάλλει στην αρχή τη θεραπεία της θυγατρός της. *«Διά γαρ τούτο ανεβάλλετο, ίνα τούτο αναβοήση το ρήμα, ίνα στεφανώση την γυναίκα»* (Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος, Υπόμνημα εις το κατά Ματθαίον ευαγγέλιον, Ομιλία NB'). Και ο ερμηνευτής της ευαγγελικής αυτής περικοπής Ευθύμιος Ζιγαβηνός θα προσθέσει : *«Γι' αυτό και ανέβαλε τη θεραπεία ο Χριστός ... για να δείξει με αυτά (την πίστη, την ταπείνωση και τη σύνεση) τη φιλοσοφία της γυναίκας, ... και βλέποντας αυτά οι Απόστολοι να πάρουν θάρρος όταν αργότερα αποσταλούν στα έθνη. Διδασκόμαστε εδώ πώς ο Θεός επιθυμεί μάλλον εμείς να ικετεύουμε για τον εαυτό μας. Γιατί οι μαθητές είχαν περισσότερη παρρησία, όμως η γυναίκα επέδειξε πολλή καρτερία. Και πράγματι, μεγάλα μπορεί να κατορθώσει η επιμονή στην παράκληση»* (Ευθύμιος Ζιγαβηνός, Το κατά Ματθαίον Ευαγγέλιον, κεφ. κθ').

Δεύτερον. Αποτέλεσμα της καθαρότητας της πίστεως της Χαναναίας ήταν και η σταθερότητα. Η σιωπή και η αρχική απόρριψη του Χριστού δεν την κλονίζουν ούτε την οδηγούν στην ολιγοψυχία. Δεν εγκαταλείπει τον αγώνα ούτε λυγίζει μπροστά στη φαινομενική δυσκολία. Η πίστη της είναι τόσο βαθιά ριζωμένη ώστε να την χαρακτηρίζει η σταθερότητα απέναντι στο πρόσωπο του ευεργέτου Χριστού. *«Η μεν βοά μεγάλα, τον ενδομυχούντα της καρδιάς πόνον ενδεικνυμένη, αυτός δε σιγά παντελώς, αναμένων άπασαν φανερωθήναι την πίστιν, και ταπείνωσιν, και σύνεσιν αυτής»* (Ευθύμιος Ζιγαβηνός, Το κατά Ματθαίον Ευαγγέλιον, κεφ. κθ').

Έτσι η γνησιότητα της πίστεως φαίνεται την ώρα της δοκιμασίας με τη σταθερότητα που δείχνουμε έχοντας εμπιστοσύνη στην πρόνοια του Θεού. Άλλωστε, γι' αυτό επιτρέπει ο αγαθός Θεός τους πειρασμούς και τις δυσκολίες, καθώς, και στον καιρό μας, τις αθεϊστικές ιδέες και ιδεολογίες και μωρές φιλοσοφίες που ακούγονται, προκειμένου να εξασκούμε την πίστη μας, την οποία πρέπει να χαρακτηρίζει η σταθερότητα στη θεότητα του Χριστού.

Γι' αυτό γεμάτος θαυμασμό ο πολύπαθος Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος θα προσθέσει : *«Είναι μεγάλο αγαθό η πίστη, μεγάλο, και γίνεται κίνητρο για πολλά αγαθά... Είναι μεγάλο αγαθό η πίστη, όταν όμως είναι καρπός θερμής διαθέσεως, πολλής αγάπης και φλογερής ψυχής. Αυτή μας αναδεικνύει φιλοσόφους, αυτή σκεπάζει την ανθρώπινη αναξιότητα και, αφού εγκαταλείψει τα ανθρώπινα φρονήματα, φιλοσοφεί για τις ουράνιες αλήθειες, ή καλύτερα εκείνο που η ανθρώπινη σοφία δεν μπορεί να εννοήσει. ... Αυτό η πίστη από τη φύση της το συλλαμβάνει και το κατορθώνει με το παραπάνω»* (Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος, Υπόμνημα εις το κατά Ιωάννην ευαγγέλιον, Ομιλία ΞΓ').

Τρίτον. Το επιστέγασμα όμως όλων των χαρακτηριστικών της θεαρέστου πίστεως αυτής της γυναίκός, είναι κυρίως η θερμότητα. Μας παρουσιάζει το γεγονός της πίστεως όχι σαν μία ψυχρή αποδοχή ορθών συλλογισμών, ούτε ακόμη ως αποτέλεσμα του νου και διεργασία της λογικής, αλλά στροφή της ψυχής προς τον Θεό, επικοινωνία με τον

Θεό, καθώς και η ζωντανή παρουσία Του μέσα στο χώρο της καρδιάς. Άλλωστε η πίστη δεν είναι ανυπόστατη, αλλά έχει υπόσταση. Και υπόσταση είναι ο ίδιος ο Χριστός.

Έτσι, οι εκφράσεις της Χαναναίας γυναικός «*ελέησόν με Κύριε*» και «*Κύριε βοήθει μοι*» φανερώνουν αυτήν την εγκάρδια και θερμή πίστη. Δεν πίστευε θεωρητικά, ούτε από υπολογισμούς ή ανάγκη, αλλά με όλη τη διάθεση της ψυχής της. Πόσο συγκλονιστικός είναι στο σημείο αυτό ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος, που θεωρεί την πίστη ασυναγώνιστη {«*Ουδέν πίστεως δυνατότερον*» (Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος, Ομιλία Β΄, Εις την πίστιν της Άννης και εις την φιλοσοφίαν)}, παντοδύναμη {«*ούτε δυσκολία πραγμάτων, ούτε έτερόν τι των ανθρωπίνων, ικανόν κώλυμα ημίν γενέσθαι*» (Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος, Υπόμνημα εις την Γένεσιν, Ομιλία ΜΕ΄)} , και είναι συγχρόνως στήριγμα και λιμάνι ασφαλείας (Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος, Ομιλία εις το αποστολικόν ρητόν το λέγον «τούτο δε γινώσκετε, ότι εν εσχάταις ημέραις έσονται καιροί χαλεποί»).

«*Μη λοιπόν φροντίσης με αγωνία για τα δικά σου θέματα, αλλά άφησέ τα στον Θεό. Γιατί αν φροντίσης εσύ, φροντίζεις σαν άνθρωπος. Αν όμως προνοήση ο Θεός, προνοεί σαν Θεός ... Λοιπόν για να πάνε καλά τα θέματά σου και να απαλλαγείς από κάθε αγωνιώδη φροντίδα, φρόντισε για τα πνευματικά και περιφρόνησε τα βιωτικά. Γιατί έτσι και τη γη θα επιτύχεις μαζί με τον ουρανό και τα μελλοντικά αγαθά θα κερδίσεις*» (Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος, Υπόμνημα εις το κατά Ματθαίον ευαγγέλιον, Ομιλία ΞΗ΄).

Αυτή η πίστη αυτής της γυναικός η καθαρή, η σταθερή και η θερμή, θα πρέπει να αποτελεί τον σύντροφό μας στη θάλασσα της παρούσης ζωής. Με αυτή θα αντιμετωπίσουμε τις δυσκολίες, τις οποίες η αγάπη του Θεού θα επιτρέπει. Με αυτή θα φθάσουμε στον εύδιο λιμένα της σωτηρίας, που είναι η Βασιλεία των Ουρανών.

Αυτήν, ας παρακαλέσουμε, να μας χαρίσει ο Θεός, σύμφωνα με την ικεσία των Μαθητών του Χριστού «*πρόσθες ημίν πίστιν*» (Λουκ. 17,5), με τις πολλές πρεσβείες της Υπεραγίας Θεοτόκου και πάντων των Αγίων. Αμήν.

ΟΙ ΗΡΩΕΣ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ **ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗΣ**

Ηγετική μορφή της Ελληνικής Επανάστασης, που έδρασε στην Πελοπόννησο και εξ αυτού του λόγου είναι γνωστός και ως «Γέρος του Μωριά».

Ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης γεννήθηκε «εις τα 1770, Απριλίου 3, την Δευτέρα της Λαμπρής... εις ένα βουνό, εις ένα δέντρο αποκάτω, εις την παλαιάν Μεσσηνίαν, ονομαζόμενον Ραμαβούνι», όπως αναφέρει στα Απομνημονεύματά του. Ήταν γιος του κλεφτοκαπετάνιου Κωνσταντή Κολοκοτρώνη (1747-1780) από το Λιμποβίσι Αρκαδίας και της Γεωργίτσας Κωτσάκη, κόρης προεστού από την Αλωνίσταινα Αρκαδίας. Η οικογένεια των Κολοκοτρωναίων από το 16ο αιώνα, που εμφανίζεται

στο προσκήνιο της ιστορίας, βρίσκεται σε αδιάκοπο πόλεμο με τους Τούρκους. Μονάχα από το 1762 έως το 1806, 70 Κολοκοτρωνάιοι εξοντώθηκαν από τους κατακτητές.

Το 1780, ήταν 10 ετών, όταν ο πατέρας του σκοτώθηκε από τους Τούρκους, ένα γεγονός που σημάδεψε τη ζωή του. Στα 17 του έγινε οπλαρχηγός του Λεονταρίου και στα 20 του νυμφεύτηκε την κόρη του τοπικού προεστού Αικατερίνη Καρούσου. Το 1806, κατά τη διάρκεια του μεγάλου διωγμού των κλεφτών από τους κατακτητές, κατόρθωσε να διασωθεί και να καταφύγει στη Ζάκυνθο, όπου κατατάχθηκε στον αγγλικό στρατό κι έφθασε μέχρι το βαθμό του ταγματάρχη. Το 1818 μυήθηκε στη Φιλική Εταιρεία και στις αρχές του 1821 αποβιβάστηκε στη Μάνη για να λάβει μέρος στον επικείμενο Αγώνα.

Στις 23 Μαρτίου του 1821 συμμετείχε στο υπό τον Πετρόμπεη Μαυρομιχάλη στρατιωτικό σώμα που κατέλαβε την Καλαμάτα, σηματοδοτώντας την έναρξη της Ελληνικής Επανάστασης. Αμέσως μετά έβαλε σκοπό να καταλάβει την Τριπολιτσά, το διοικητικό κέντρο των Οθωμανών στον Μωριά, γιατί αλλιώς δεν θα μπορούσε να επικρατήσει η επανάσταση, όπως πίστευε. Η νίκη των Ελλήνων στο Βαλτέτσι (13 Μαΐου 1821) και η άλωση της Τριπολιτσάς (23 Σεπτεμβρίου 1821), που οφείλονται αποκλειστικά και μόνο στον Κολοκοτρώνη, τον επέβαλαν ως αρχηγό του επαναστατικού στρατού της Πελοποννήσου.

Στη μάχη των Δερβενακίων (26 - 28 Ιουλίου 1822), όπου καταστράφηκε ο στρατός του Δράμαλη, αναδείχθηκε η στρατηγική του ιδιοφυΐα και η κυβέρνηση Κουντουριώτη τον διόρισε αρχιστράτηγο των επαναστατικών δυνάμεων. Η ίδια, όμως, κυβέρνηση θα τον φυλακίσει στην Ύδρα, κατά τη διάρκεια των εμφύλιων συρράξεων των ετών 1823 και 1824, όπου είχε πρωταγωνιστικό ρόλο. Θα τον απελευθερώσει τον Μάιο του 1825, όταν ο Ιμπραήμ απειλούσε να καταστείλει την επανάσταση και θα του αναθέσει εκ νέου την αρχιστρατηγία του Αγώνα. Μετρ του κλεφτοπολέμου και της «καμμένης γης», θα κατορθώνει να κρατήσει ζωντανή την επανάσταση μέχρι τη Ναυμαχία του Ναβαρίνου (7 Οκτωβρίου 1827).

Μετά την απελευθέρωση συντάχθηκε με τον Ιωάννη Καποδίστρια κι έγινε ένα από τα επιφανή στελέχη του Ρωσικού Κόμματος. Κατά τη διάρκεια της Αντιβασιλείας διώχθηκε ως αντιβασιλικός και καταδικάσθηκε σε θάνατο τον Μάιο του 1834. Μετά την ενηλικίωσή του, ο Όθωνας του χάρισε την ποινή, τον διόρισε σύμβουλο της Επικρατείας και τον ονόμασε αντιστράτηγο.

Τα τελευταία χρόνια της ζωής του, ο Κολοκοτρώνης τα πέρασε στην Αθήνα με την ερωμένη του Μαργαρίτα Βελισσάρη (η σύζυγός του είχε πεθάνει το 1820), στο ιδιόκτητο σπίτι του, στη γωνία των σημερινών οδών Κολοκοτρώνη και Λέκκα. Την ίδια περίοδο υπαγόρευσε στον Γεώργιο Τερτσέτη τα απομνημονεύματά του, που κυκλοφόρησαν το 1851 με τον τίτλο «Διήγησις συμβάντων της ελληνικής φυλής από τα 1770 έως τα 1836» και τα οποία αποτελούν πολύτιμη πηγή για την Ελληνική Επανάσταση.

Ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης πέθανε από εγκεφαλικό επεισόδιο στις 4 Φεβρουαρίου του 1843, λίγο μετά την επιστροφή στο σπίτι του από δεξίωση στα Ανάκτορα. Από τον γάμο του με την Αικατερίνη Καρούσου απέκτησε τέσσερα παιδιά: τον Πάνο (1798-1824), τον Γενναίο (1806- 1868), τον Κολλίνο (1810-1848) και την Ελένη, ενώ από τη σχέση του με τη Μαργαρίτα Βελισσάρη τον Παναγιωτάκη (1836-1893), τον οποίο αναγνώρισε με τη διαθήκη του.